

Kelemen Lajos

ÁTSZÁLLÁS

Hogy térré nyílt képzeletünk színre:
őszvégi vidék?
csalé tanya? – kertküzöbén,
mintha válluk vonogatva, mit suttognak át
egymásnak a fák?
nincs érv vigaszul, csak korhadás van,
s a töltésen gyatra gondolatok anyagaként
szétszórt mocsok-szürke salak,
ha nem tárnánk elő: ki látná
s mit tudna róla, hiszen majd évek múlva
nem is kérdik:
hogyan sikerült abból a lelkületből
átszállnunk; dob-ütés
jut eszünkbe; a pálya: csattogott váltókon a vonat,
s tán épp e taktusra hirtelen térré nyílt,
eszme helyett,
egy élő táj; sorompó őrre, kőangyal
levélfűzér-szerelésben, mert szentelt hely ez,
ugyan itt is kátyúk, árkok a földarcon,
de nem volt gyanús,
hogyan rongyos a fű,
hová tekint keserű szem gyanánt a tó;
vitt tovább a vonat –
kételyeken át
a távolság ígérete.

Műhely, 2010/1–2.

(Kelemen Lajos 1954-ben született Büssüben. Verset és esszét ír.)